

tager andre Hensyn og navnlig giver noget større Frihed for Bevillingernes Brug indbyrdes. Men Statsrevisionen har jo Ret i, at naar Bevillingerne er opførte paa Finanslovsforslaget, maa man kunne forlange, at hvis der sker større Overskridelser, og særlig større Overskridelser paa de samlede Bevillinger, maa dette søges godkendt paa Tillægsbevillingsloven. Lignende Forhold gælder for Klædefabrikken, og der er navnlig et Par Udgiftsposter, som man siger er saa store i Forhold til Budgettet, at de burde have været Genstand for Efterbevilling. Det gælder saaledes Posten til Vedligeholdelse, der var anslaaet til 13,800 Kr., men har udgjort 31,094 Kr., og Posten til Maskiner og Inventar, der var opført med 14,000 Kr., men har kostet 21,422 Kr. Der er neppe noget at indvende imod disse Forbedringer og Anskaffelser, som kan have været nødvendige, men der er det at anke over, at Overskridelserne ikke er opførte paa Tillægsbevillingslovsforslaget.

I sin Tid blev der givet Regeringen Bemyndigelse til at anvende en Del af Kassebeholdningen til Indkøb af Korn og Mel, men Resultatet af denne Handel har man endnu ikke faaet Regnskab over. Da Tillægsbevillingslovsforslaget var til Behandling i Folketinget i forrige Samling, blev der gjort opmærksom paa, at Regnskabet kunde endnu ikke være afsluttet. Revisorerne bemærker, at de heller ikke har faaet noget senere om dette, og dertil maa jeg bemærke, at der heller ikke paa anden Maade endnu er fremkommet noget Regnskab for dette Kornkøb. Imidlertid kan man maaske gaa ud fra, at saadanne Oplysninger vil kunne komme under Behandlingen af Tillægsbevillingslovsforslaget i Folketinget.

Der findes en Indtægtspost, der kaldes Departementssportler og hidrører fra Betalinger for Bevillinger af meget forskellig Art, Betalinger, som indkommer gennem Amtstuerne og indgaar til Ministeriet. Statsrevisionen har tidligere forlangt disse Indtægter nøjere specificeret, saaledes at man kunde se, hvad der gik ind for de forskellige Bevillinger. Der har i denne Anledning været ført en Korrespondance med Finansministeriet, og dette har paakaldt Skattedepartementet og 1ste Revisionsdepartement. Disse Departementer har været enige om, at det vilde være alt for megen Uejlighed, og Ministeriet har tiltraadt denne Opfattelse, at det vilde være for meget at forlange baade af Amtstuerne, som skulde gøre

det første Arbejde, og af Statsbogholderne og de andre Regnskabsførere. Statsrevisionen fastholder imidlertid sin Opfattelse og slutter med at sige: „Naar Grundlovens § 50 paalægger Statsrevisorerne ved Gennemgang af det aarlige Statsregnskab at paase, at samtlige Statens Indtægter deri er opførte, maa der ogsaa gennem fornøden Specifikation af Regnskabet og særlig de dermed følgende Bilag aabnes dem Mulighed for en saadan Kontrol“. Jeg kan ikke ret indse andet end, at naar Betalingerne indgaar og specificeres, efterhaanden som Bevillingerne gives og betales, maa Arbejdet være nogenlunde overkommeligt for det paagældende Regnskabsvæsen.

Ved Loven af 2. Maj 1914 oprettedes et særligt Lenskontor, og det paalagdes Lensbesidderne at udrede de dermed forbundne Omkostninger, og det skulde gaa til paa den Maade, at naar Aaret er gaaet, og Udgifterne ved Kontoret opgøres, bliver et tilsvarende Beløb paalagt Lensbesidderne at udrede efter et bestemt Forhold for det kommende Aar. Dette har imidlertid ført til, at det varer noget længe, inden disse Penge gaar ind i Statskassen. Det hænger vel ogsaa sammen med, at Lenskontorets Regnskabsaar er Kalenderaaret, medens Statens Regnskabsaar er et andet. Revisionen har nu gjort opmærksom paa, at der skulde være indgaaet 41,360 Kr. 18 Øre, medens der i Statsregnskabet kun var opført et meget ringe Beløb som Indtægt, 14,750 Kr., og ved nærmere Undersøgelse har det vist sig, at dette sidstnævnte Beløb er ikke andet, end hvad Statskassen tidligere har forstrakt Lenskontrollen med, altsaa et Beløb, som atter er indgaaet i Statskassen. Derimod er selve Bidraget fra Lensbesidderne ikke kommet ind i dette Regnskabsaar, det kommer først senere. Statsrevisionen udtaler den Opfattelse, at det maa kunne ordnes saaledes, at disse Penge indbetales i Statskassen, og at Statskassen anviser, hvad der er nødvendigt til Udgifter for Lenskontrollen. I Loven, som angaar dette Forhold, er det bestemt, at den første Indbetaling, som var noget mindre, skulde indgaa til Lenskontrollen, men om de senere Indbetalinger stod der ikke noget, og da Regningerne udstedes i Begyndelsen af Marts, og det vel forudsættes, at disse Regninger betales, naar de kommer, maatte det kunne ordnes saaledes, at de kom ind paa Aarets Finansregnskab; det er altsaa dette, Revisionens Henstilling gaar ud paa. Saa har der været ført nogle For-